

DR. JEKKEK GABRIELLA

CSENDES GYILKOS

Csendes gyilkos

Jekkel Gabriella

2019

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Tallér Edina

Korrektúra: Vörös Eszter

I.

1.

Áprilishoz képest meleg volt a reggel. Korán volt még, talán fél 7 körül járhatott az idő, a madarak azonban már hevesen csiviteltek az ablak alatt. Szofi szokásától eltérően könnyedén ugrott ki az ágyából, hiszen ma titkos találkozóra készült a barátnőivel az általános iskola mosdójában. A lányok napok óta tervezgették a találkozót és helyszínét. Egy kupaktanácsot ugyanis nem lehet csak úgy összezsapni. Arra igenis időt kell szánni. Ha pedig már betöltötted a bűvös 13 évet, még inkább adni kell az igazi lányos dolgokra.

Szofi pedig nagyon adott ezekre. Hosszú szőke haját lófarokban hordta. A frizuráját édesanyja minden reggel nagy gonddal készítette el. Persze Szofi minden egyes apró részletre odafigyelt. Ha egy tincs is rosszul állt, akkor kihúzta hajából a kedvenc világoskék hajgumiját - hiszen az állt a legjobban a szőke hajához - és újracsináltatta a mesterművet. Szofi igazi nő volt, legalább is azzá szeretett volna válni. Úgy gondolta, a nőiességet nem lehet elég korán kezdeni. Az elmúlt hetek során szobája faláról eltűntek a mesehősök. Nem volt több Micimackó és kis hableány. Helyettük - a barátnőihez hasonlóan - fiúkat ábrázoló poszterek kerültek ki. Vagy éppen az óceán partján andalgó szerelmespárok. Szofi kívülről már felnőtt akart lenni, lélekben azonban egy picit gyermek is maradt, épp ezért a Mickey egeres faliorát nem volt szíve levenni a falról. Nagy becsben tartotta, mivel egyenesen Amerikából hozták a rokonai, kifejezetten neki. Sokáig gondolkozott, mi legyen vele, hiszen a barátnői nem néznék jó szemmel a szobája közepén virító meseórát. Ezért áttette a szekrény mellé a falra. Pakolás közben halkán motyogott is. Elbúcsúzott a játékeitől. Talán egy kis lelkiismeret-furdalása is volt, amiért ő már igenis elindult a nővé válás útján. Egy csaknem 14 éves-majdnem nő - csak nem fog sírni, amikor a fiók mélyére teszi Zsani babát és a Musz-musz nyuszit. Ő innentől kezdve már felnőtt. Egy végzős általános iskolásnak pedig már igenis kell adnia magára, és persze a szobájára is. Szeptembertől ugyanis bekerül a nagyok világába.

Még kicsit álmosan ült az ágyában, míg végiggondolta, mennyi minden megváltozott az elmúlt hetek során, majd kiszaladt a fürdőbe, hogy gyorsan megmossa az arcát. Ma nem szabad elkésnie. A mai nap mindennél fontosabb. Talán a legfontosabb az eddigi életében. Hatalmas titkokat fog ma megtudni, ami minden nő életét megváltoztatja.

2.

Kissé sietve indult el otthonról. Hiába lépi át hamarosan a női lét küszöbét, még kicsit nehézkes és hosszadalmas a reggeli öltözködés: megtalálni a megfelelő pólót a hozzá illő nadrággal, és mindez tökéletesen passzoljon a világoskék hajgumihoz - sajnos egyelőre csak ez van. Az elmúlt hetekben a katicás, virágos és napocskás hajpántok és hajgumik is likvidálva lettek. Nemcsak a fürdőszobából, de Szofi tudatából is. Édesanyja hiába kérte, hogy hordja őket, hiszen annyira jól állnak, Szofi hajthatatlan volt. Kislányos, mondta. Ebben az egy mondatban pedig benne volt minden. Ezen nem kellett mit magyarázni.

Szofi gyorsan átvágott a városon, majd letért a folyópartra. Itt már nem volt forgalom. A parton álló fákat és az utat is alig lehetett látni a reggeli ködben. Lassított, nem akart jobban megizzadni. Az elmúlt 10 percet ugyanis szinte futva tette meg, ami fel sem tűnt neki, csak most, hogy megállt egy kicsit, és próbálta kivenni a fák között elterülő dobozszerű iskolát. Nagyon izgult. A szíve hevesebben vert és valami furcsa érzés volt a gyomrában is. Dolgozatírás előtt érzett hasonlót, pedig félelemre sosem volt oka. Kitűnő tanuló volt, de szeretett is tanulni.

Ez az érzés, ez most valami más volt. Talán nem is olyan jó ötlet ma iskolába menni. Nem is biztos, hogy hallani akarja azokat a dolgokat, amikről tegnap a barátnője sejtelmesen beszélt a telefonban. Lehet, hogy ő mégis inkább kislány maradna még egy kicsit.

Gyorsan elhessegette a számára gonosznak tűnő gondolatait. Hiszen minden lány legnagyobb álma, hogy egyszer végre nő legyen. Ismét szaporázni kezdte a lépteit. A ködből lassanként kirajzolódott az iskola főbejáratának furcsa narancssárga színű kerete, majd meglátta az ajtó mellett álló zászlótartó rudakat és a címet is. Néhány hónapja cserélték le. Az iskolában beszédet is mondtak, bár Szofi nem nagyon értette, miről van szó. Tanácstalanul álltak a tornateremben a barátnőivel az iskola többi ünneplőbe öltözött diákja között. Elénekeltek a Himnusz, majd az igazgató beszélt egy új korszakról, és arról, hogy mostantól nem lesz kötelező az iskolaköpeny. Ezután minden osztályteremben lecserélték a búzakoszorúval körbefont piros-fehér-zöld pajzs motívumú címet, és egy újabb került a helyére. Ezen a szent korona volt és nem a vörös csillag. Minden reggel, amikor meglátta ezt a címet, Szofi elmosolyodott kicsit. Nagy változás következik. Az ő életében is.

3.

Jóval az első óra előtt érkezett a tanterembe. Barátnői már egy csokorban bent ültek az osztályban. Ildi az egyik padon előrehajolva valami elképesztően érdekes dolgot mesélhetett éppen Esztinek és Dórinak, akik előtte ültek a széken. Kislányos arcukon döbbenet látszott egy kis cserfes kíváncsisággal vegyesen. Amint Szofi belépett, azonnal felé fordultak és egymás szavába vágva próbálták elmondani a hatalmas hírt. Ildi azonban csendre intette őket, hiszen ez nagy titok. Majd a nagyszünetben a titkos helyen megbeszélik. Szofi letette táskáját a padja mellé, odalépett a három lányhoz, akik mind egyéniségeknek tűntek a szemében, holott egy kívülálló csupán négy szinte teljesen egyforma kislányt látott, akik próbálják átszakítani a nővé válás szalagját. Ez azonban egyelőre még nem sikerült. Az év, amelyben éltek, valóban a változás éve volt- minden szempontból, de külsejükön még a múlt rendszer nyomai látszottak. A ruhájuk bár más színű volt, de teljesen egyforma. A szandáljuk márka nélküli, olyan, mint bárki másé. Az iskolatáskájuk is szinte ugyanolyan. Egyedül egy lány volt az osztályban, akinek külföldi ruhái voltak. Ő volt a megtestesült példakép, a divatirányzat. Emese apukája kamionsofőr volt. A ruhái és a cipői egyediek voltak. A tolltartója kétszintes, amelyben nagy becsben tartotta az arany színes ceruzáját. Néha azért megengedte, hogy Szofiék megnézzék. Emese most is különleges szoknyában ült a padjában, olyanban, amelyet a négy lány eddig csak az újságokban látott. Nekik azonban most volt egy titkuk, amit Szofi végre hamarosan meg is tudhat. Csak győzze kivárni az első két órát a nagyszünetig.

4.

Szofi már az ujjait tördelte, annyira izgult. Folyton a teremben levő órát leste, amin szinte visszafelé haladtak a másodpercek. Úgy érezte, soha nem jön el a mindent eldöntő csengetés. Az óra előtt megbeszélték a barátnőivel, hogy a szokott helyükön találkoznak. Ez pedig nem volt más, mint az iskola legfelső emeletén levő lány wc. A felső szinten osztálytermek nem voltak, csak előadók és szertárak, így azt nagyon ritkán használták a gyerekek. Ott nyugodtan lehetett beszélgetni.

Végre megszólalt a csengő. Hangos berregéssel adta Szofi tudtára, hogy itt az idő. A négy lány egymásra nézett. Szavak nélkül is tudták, mi a dolguk. Egymás után libasorban indultak el a lépcsőn felfelé. Az sem érdekelte őket, hogy kihagyják az uzsonnaszünetet. A mosdóba érve beléptek a legutolsó fülkébe. Lehajtották a wc-tetőt, és kirakták a reggel óta zsebükben lapuló kincset. Egy kártyanaptárt. Sokan gyűjtötték ezt abban az időben, a lányok pedig az anyukájuktól látták, hogy a naptár hátulján levő hónapok bizonyos napjaira furcsa karikákat tesznek. Szofi meg is kérdezte egyszer, hogy mit jelentenek a bűvös jelölések. Az édesanyja elmondta, hogy a nők, amikor

nagylányok lesznek, vérezni kezdenek. Menstruálnak. Ezt a havonta néhány napig tartó vérzést jelölni kell, mert ha esetleg nőorvoshoz kell menni, ő meg fogja kérdezni, mikor menstruált utoljára. A naptár pedig segít fejben tartani az időpontokat. Szofi azonban biztos volt benne, hogy ő nagyon ritkán fog orvoshoz menni, hiszen anyukája is csupán évente jár egy - ahogy ő mondja - ellenőrzésre.

Szofi és barátnői tudták, mi az a havi vérzés. A jelölés titkaiba azonban Szofi vezette be a többieket. Nagynak és felnőttnek érezte magát, amikor elmesélte a jelölések jelentését. A mindent eldöntő vérzés azonban még váratott magára. Szofi legalább is eddig ezt gondolta.

A négy lány nézegette a saját kártyanaptárát. Szofi kifejezetten lányosat választott otthon. Egy fiatal nő volt rajta - amilyen ő is lenni szeretne majd - előtte egy kosár, amiből éppen élelmiszereket vett ki. Nagyon boldognak látszott - Szofi épp ezért is választotta. Hiszen egy érett nő mindig boldog lehet. A kártyanaptár a Csemege Kereskedelmi Vállalat emblémáját viselte. Szofi úgy érezte, az ő kártyája a legjobb. A többiek a testvéreiktől kértek egyet, így mindegyiken buszok vagy épp mesehősök voltak. Az pedig kislányos.

Miután mindannyian letették mintával lefelé a wc-tetőre a lapokat, Ildi szót kért, majd sejtelmesen megmutatta a naptár áprilisi hónapját. Mindenki az elmúlt napra nézett. Az április 18-i napot teljesen eltakarta a rárajzolt kék karika. Hatalmas csend támadt. A lányok nem bírtak megszólalni, így Ildi megtörte a csendet.

- Nem kérdeztek semmit? Pedig jól látjátok. Tegnap végre megjött. Én már nagylány vagyok.

- Hát ez nagyon jó! - mondta irigykedve Dóri. - És milyen érzés? Változott valami? Máshogy érzed magad?

A lányok próbálták elrejtetni féltékenységüket. Hiszen valahol mindegyikük arra várt, hogy majd ő lesz az első. Ettől függetlenül nagyon várták, hogy Ildi pontról pontra elmondja, mi is történt. Biztosak voltak benne, hogy ő most már más szemmel látja a világot.

- Nem is tudom. Semmi különös nem volt, legalábbis többet vártam. Nagyon fájt a hasam, de valahogy máshogy, mint szokott. Aztán a bugyimon vettem észre egy pici barna foltot. Igazából nem nagy dolog.

Ildi érezte a többiekkel, hogy ő lett a győztes, és hogy milyen ez az érzés, azt egyelőre csak ő tudja. Ki akarta élvezni a helyzetet.

- Anyukám már korábban vett nekem betétet. Azt mondta, ő készült erre, hiszen olyan fejlett vagyok. Itt volt az ideje. De ne izguljatok, nemsokára nektek is lesz.

- És milyen volt a fájdalom? Nagyon rosszul érezted magad?

Szofi az egész meséből erre figyelt fel. Nem szerette a fájdalmat. Otthon pedig sokszor el is mondták neki, hogy nem is nagyon bírja. Sokszor a fülében csengtek anyja szavai, amikor egy kis fejfájás miatt már panaszkodott: „Ha ennyire nem bírod a fájdalmat, hogyan fogsz majd szülni?” Most, hogy megtudta, a nővé válás is járhat fájdalommal, már nem is vágyott rá annyira. Persze ezt mélyen titkolta a lányok elől.

- Nem volt olyan vészes. Ki lehetett bírni. Anyukám szerint ez hajlam kérdése. Van, akinek nagyon fáj, van, aki meg sem érzi. Én egészen jól viseltem.

Szofi eldöntötte, ő is jól fogja viselni. És mivel anyukája sosem panaszkodott a nehéz napokon, biztos volt benne, hogy ő is könnyedén átvészeli majd a menzesz napjait. Néhány héttel később

azonban rájött, hogy mindenben tévedett. Amitől a legjobban félt, az be is következett, de nem úgy, ahogyan képzelte.

5.

Lassan közeledett a nyári szünet. A lányok az elmúlt napok során szinte óramű pontossággal egymás után nagylánnyá váltak. Szofit kivéve. Még mindig összegyűltek a lány wc-ben megbeszélni a problémáikat, de valami mégis megváltozott. Szofi kívülállónak érezte magát és ezt a többiek éreztették is vele. Többen már a nyaralást tervezgették vagy készültek a gimnáziumi felvételikre.

Így tett Szofi is. Tudta, hogy nincs elkésve semmivel. Abban is biztos volt, hogy neki is majd otthon, mint a barátnőinek, biztonságos körülmények között fog megjönni a vérzése. Az újságokban ugyan olvasott rémtörténeteket arról, hogy az iskolában óra alatt lett nagylány valaki, de ez biztos csak legenda.

Az év utolsó óráinak egyikén ültek éppen, amikor Szofit valami nagyon furcsa érzés fogta el. Tompa nyomás a hasa alján, de ez más volt, mint amikor wc-re kell mennie. A fájdalom sugározni kezdett lefelé a combjába. És igenis fáj! Hiába mondják, hogy nem bírja a fájdalmat, hiszen ez nagy fájdalom volt.

Nem mert szólni a tanár néninek, inkább csöndben összeszorította a száját és tűrt.

„Azt senki nem mondta, hogy ez ekkora fájdalom lesz! Ez lenne, amit annyira vártam?” – gondolkodott magában, de már a könnyeivel küzdött, mivel a fájdalom a veséjéig hatolt, sőt kúszott felfelé a hátán. Levegőt is alig kapott.

A tanárnő észrevette, hogy valami baj van, és kiküldte a mosdóba, ahol ijedten húzta le a bugyiját, ami vérben úszott.

- Azt mondták, csak egy kis barna folt... - mondta ki hangosan, de ekkor már sírva fakadt. Nem lehet ennyire szerencsétlen, hogy ez pont vele történjen meg.

A csengetés után a tanár néni utánament a mosdóba. Láttá, mi történt. Megsimogatta Szofi fejét.

- Jaj, Szofi, ne sírj, ez egy nagyon szép dolog. Lehet, hogy az első egy kicsit fájdalmasabb, hiszen új, de hidd el, később sokkal jobb lesz. Megszokod és ez azt jelenti, hogy egyszer majd anyuka lehetsz.

Miután Szofi megnyugodott, a tanárnő szerzett neki egy betétet, és segítette a kislánynak behelyezni a bugyijába. Szofi nagyon megalázónak érezte a helyzetet. Úgy érezte, megint kislány. A betét pedig rettenetesen kényelmetlen volt. Vastag és nagy, mintha pelenka lett volna rajta. Szégyenkezve lépett ki a mosdóból. Úgy érezte, az arcára van írva mindaz, ami odabent történt. Egyszerűen csak hazamenni akart, lefeküdni és sírni.

6.

Elkezdődött a nyári szünet. Szofit időközben felvették a gimnáziumba, amit már nagyon várt. Barátnői közül ketten az osztálytársai lettek. Ez a nyár azonban nem olyan volt, mint a korábbiak, bár a lányok összejártak, tervezgették az ősztől kezdődő iskolát, fiúkról beszélgettek, mint minden hasonló korú lány. Szofi azonban sokszor nem érezte jól magát. A menzese már kétszer is megvolt az első óta. Minden alkalommal nagyon fájdalmas volt, de ami még rosszabb, hetekig tartott, majd két hét múlva újra megjött a vérzése. Keserves kínokat állt ki. Sokat feküdt az ágyában, ahová újra

visszakerült a bármennyire is kislányos Musz-musz nyuszi is.

Az édesanyja elmondta, hogy legyen türelmes, hiszen az első vérzéseknél idő kell ahhoz, hogy kialakuljon az a rendszeresség, ami majd végigkíséri az életét. Szofi nagyon várta már ezt a percet, de csak nem érkezett meg.

Nyár végén Szofi már az iskolakezdésre készült - volna. Azonban már felkelni sem tudott az ágyából. Napok óta vérzett. Nagyon. Édesanyja hiába vette meg a legerősebb betéteket, azokat szinte percek alatt teljesen átvérezte. És az a szörnyű fájdalom, az semmihez sem hasonlítható. Mintha ki akarnának szakítani egy darabot a hasából. Három nap erős vérzés után Szofinak már szinte ereje sem volt, annyi vért vesztett. Édesanyja nem bírta tovább nézni a szenvedéseit, és időpontot kért a nőgyógyászához.

Szofi a sok átszenvedett éjszaka után álmosan ült a váróteremben. Korábban volt már nőgyógyásznál, amikor kicsi volt. Nagyon kellemetlen volt a vizsgálat, mivel a doktor néni akkor a végbelén keresztül vizsgálta meg. Azt mondják, piciknél ez így szokás. Anyukája megnyugtatta, hogy már nem így lesz. Végre sorra kerültek, Szofi félve lépett be a szobába, de megnyugtatta, hogy anyukája is vele megy.

- Szia, Szofi! Nagyon régen láttalak. Kész nő lettél. Anyukád már elmondta, hogy amióta megjött a vérzésed, nem rendszeres, inkább szétszórt - mondta mosolyogva a nőgyógyász. Szofinak nem volt kedve nevetni, de nem szerette volna megbántani az orvost, ezért megpróbált mosolyogni, ami valószínűleg egy jól sikerült grimasz lett.

- Nem lesz semmi baj, ilyen előfordul ilyen kislányoknál, mint te - folytatta az orvos -, de gyorsan megoldjuk. Felírok neked fogamzásgátló tablettát. Ez napra pontosan beállítja majd a havi vérzésedet. Egy dologra nagyon figyelj, nehogy egy szemet is kihagyj.

Szofi döbbenetben állt. Azt tudta, hogy a fogamzásgátlót miért szedik a nők. De hát neki még barátja sem volt sohasem. Ő még ennyire nem nagylány? Édesanyja szólalt meg helyette.

- Biztos, hogy nem korai még a fejlődő szervezetének egy ilyen erős gyógyszer? Hiszen néhány hónapja kezdett csak menstruálni. Nincs valami más megoldás, ami nem gyógyszer szedésével jár? Esetleg nem vizsgálná meg Szofit?

- Nincs. Ez az egyetlen és nagyon jól bevált módszer. Vizsgálat nem szükséges ahhoz, hogy felírjam a gyógyszert. Egyedül a mellékhatásai lehetnek kellemetlenek, de azok elenyészőek a mostani fájdalomhoz képest. Tapasztalhat fejfájást, hányingert, de semmi többet. De még egyszer mondom, arra figyelni kell, hogy ne hagyjon ki egy szemet sem. A tablettát pedig abbahagyni nem lehet, csak akkor, ha én mondom.

Ezzel tulajdonképpen be is fejezte a „vizsgálatot”. A receptek fölé hajolt, serényen írt valamit. Majd a teleírt papírt átnyújtotta Szofi anyukájának.

- Most vérzel? - tette fel a kérdést Szofinak, aki már inkább menni szeretett volna.

- Igen - válaszolta halkán a kislány

- Helyes. Akkor most el kell menni a patikába, kiváltani a gyógyszert, és este már el is kell kezdeni a szedését. Ha kimennek, szóljanak a következő betegnek, hogy jöhet.

Ennyi. Gondolta Szofi. Ettől félnek annyira a nők. A nőgyógyász még csak a hasát sem tapogatta meg. Helyette most élete végéig gyógyszert szedhet? És mi van, ha elfelejti bevenni? És a

mellékhatások? Ő nem bírja a fájdalmat, és soha többet nem akar semmilyen fájdalmat. Szeretett volna még néhány dolgot megtudni, de az orvos tudára adta, hogy ő már nem kívánatos a szobában. Mindent elmondott. Ő csak tartsa be az utasításokat.

7.

Szofi este otthon ült a kanapén. Előtte feküdt a gyógyszeres doboz. Rajta nagy betűkkel ez állt Tri-regol. Furcsa név egy gyógyszernek. Édesanyja a használati útmutatót olvasta. Korábban már felhívta pár orvos ismerősét, akik megerősítették abban, hogy ez a módszer valóban segíteni fog. Viszont elég magas a hormontartalma. Szofi látta az anyján, hogy ideges, sőt igazából fél is. Nem szeretne volna kitenni őt ilyen megterhelésnek, viszont a szenvedését sem akarta tovább nézni. Szofi látta, hogy amikor telefonált, sírt. Ez őt is megijesztette egy kicsit. Inkább elővette a tablettákat. Szépen három sorba rendezve helyezték el őket. A három sor háromféle színű volt: piros, fehér és barna. Azt olvasták, hogy a megfelelő színűt a ciklus megfelelő időszakában kell szedni. Szofi nem értette, hiszen a ciklus az egy kerek egész, nem?

- A peteérésed a ciklus közepén van - magyarázta az édesanyja. - Ha nem történik megtermékenyítés, akkor a méh nyálkahártyája lelkődik, ez a vérzés. De ezt már tanultátok, és mi is sokat beszélünk róla.

- Tudom. Csak félek. Ez nekem is minden hónapban megvan, akkor miért kell a gyógyszer?

- A fogamzásgátló nem valódi peteérést okoz és nem valódi a vérzés sem. Csupán a hormonok generálják majd, hogy minden hónapban ki tudj tisztulni. Ez egy biztonságos védekezési módszer, neked pedig beszabályozza a vérzést. Azt is mondták, hogy így a fájdalom is kisebb lesz.

- Hát az jó lenne. Már az elég lenne nekem.

Szofi kicsit megnyugodott, bár később ő is beleolvasott a tájékoztatóba, ahol leírták, hogy ha babát terveznek, akkor legalább fél, de inkább egy évet várni kell, hogy a tablettá teljesen kiürüljön a szervezetből. Szofi nagyon sokat olvas és szereti a biológiát is. Így már gyerekként is érezte, hogy a gyógyszer borzasztóan erős lehet, ha ilyen nagyon sok ideig kell várni a babára. Ezt az erős gyógyszert fogja most szedni - lehet, hogy éveket. De nem tud mit tenni, ha nem akar fájdalmat, muszáj ezt a terhet vállalnia. Lehet, hogy nem is lesz olyan szörnyű. Azzal fogta az első piros tablettát és egy pohár vízzel lenyelte.

8.

Szofi már évek óta szedte a fogamzásgátló tablettát. Az első hónap nagyon rossz volt, rendszeresen migrénekkal küzdött. Ilyenkor mindig sírhatnékja támadt, hiszen ez a fájdalom is hasonlóan elviselhetetlen volt, csak most nem a hasában, hanem a halántékán érezte. Egy-egy alkalommal a fájdalom felkúszott egészen a feje búbjáig is. Ilyenkor szinte nem is látott. Világos fények ugráltak a szeme előtt és hányingere volt. A legrosszabb, amikor mindez az iskolában tört rá - ahol már lassan befejezte a második osztályt. Az órákon ilyenkor nem tudott figyelni, a fájdalom erősebb volt mindennél. Fájdalomcsillapítót nem szedett. Félt. Elég volt neki a fogamzásgátló, hiszen érezte, hogy egyre jobban irányítja az életét. Aztán az első három hónap után ezek a fájdalmak is megszűntek. Már csak nagyon ritkán jelentkeztek, és Szofi előre számított is rájuk. A migrén ugyanis legtöbbször már csak időváltozás előtt jelentkezett.

Az elmúlt évek során Szofi többször is visszament édesanyjával a nőgyógyászhoz, aki végre megvizsgálta. Ilyenkor mindig megkérdezték, hogy abbahagyhatja-e a gyógyszer szedését. De a válasz minden esetben határozottan nem volt.

Szofi egy idő után teljesen megszokta, hogy gyógyszert szed. Olyanná vált, mint az esti fogmosás. Benne volt a lefekvés előtti menetrendben. A vérzése napra pontosan 28 naposra „szelídült”, és a vérzése is három, maximum négy napot vett el a hónapjából. Fájdalmai pedig valóban nem voltak. Kiszámíthatóvá vált az élete és ennek örült, hiszen újra azzal foglalkozhatott, amit szeretett. Élhetett a kamaszlányok életét. Bár a társasága kicsit átalakult. Sokan elfordultak tőle a betegsége miatt. Szofi ugyanis, amíg fájdalmai voltak, nem tudott kimozdulni a lakásból. A gyógyszer óta azonban minden megváltozott. Már nem is nagyon emlékezett arra, milyen volt az az időszak, amikor ő kimaradt a játékokból. A telefonláncból, amit az osztálytársaival csináltak minden este, hogy elmondhassák a legújabb pletykákat. Ilyenkor Szofi kiköltözött a konyhába (ott volt a lakás egyetlen vezetékes telefonja), és csak beszélt, beszélt. Persze már szerelme is volt. Újra azt érezte, hogy végre nő lesz, bár lehet, hogy egy kis hátránnyal indult – ám elérte, amit akart.

Hosszú szőke haját most már néha romantikus kontyba kötötte az édesanyja. Szofi érezte, hogy ezzel mindenkit levehet a lábáról. Ez így is volt. Szofinak sokan udvaroltak, de ő már kiszemelt magának egy fiút a felsőbb osztályból. A fiú persze ügyet sem vetett rá, de a plátói szerelem bearanyozta Szofi napjait.

9.

Borzalmas szűrő fájdalomra és égő érzésre ébredt. Éjjel volt még. Tudta, mert ahogy ágyából az ablak felé nézett, a redőny résein csak a Hold fényét látta. Összegörnyedt és a hasa jobb oldalához kapott. Pokoli volt. Mintha egy hatalmas kést szúrtak volna a dereka jobb feléhez, és egyre mélyebbre és mélyebbre nyomták a húzában addig, míg el nem éri hátul a veséjét. Könny szökött a szemébe. Nem tudta, mit tegyen. Bármelyik oldalára fordult, a fájdalom erősödött. Óvatosan kimászott az ágyból és összegörnyedve édesanyja ágyához ment.

- Mi a baj? Mi történt, Szofi? Jól vagy? - kérdezte ijedten az anyja.

- Nem tudom. Nagyon fáj a hasam. Azt sem tudom megmondani, merre, mert kisugárzik az egész oldalamba. - Szofi ekkor már sírt. - Nem tudok feküdni, de ülni sem. Olyan, mintha egy kést szúrtak volna belém. Ha leülök, szinte a fenekemben is érzem.

Édesanyja azonnal felkelt. Adott Szofinak egy fájdalomcsillapítót, majd felhívta az orvos ismerősét. Szofi látta az anyján, hogy összezavarodott. Hirtelen nem tudta, mi a helyes döntés.

- Ezt vedd be és fekj ide az ágyamba. Pár perc és jobb lesz. Megkérdezem, mit tegyünk most.

- Megígéred, hogy jobb lesz? Nagyon fáj. - Szofi érezte, hogy az ereje is elhagyja, olyan erős kínokat él át.

- Igen, jobb lesz. Megígérem neked. Azonnal megoldjuk - puszilta meg lányát. Szofi úgy érezte, ezt egyszer már átélte. Olyan ismerős volt minden, az anyja arca pedig ugyanolyan ijedt volt, mint évekkkel ezelőtt, amikor nem állt el a vérzése.

Szofi zokogni kezdett, de most már nem a fájdalom miatt, hanem mert érezte, újra kezdődik minden. Ő ezt nem akarja még egyszer. Nem akar több fájdalmat és több orvost sem. Ő iskolába akar járni és a barátaival lenni.

- Azonnal bemegyünk a kórházba - mondta az anyja, miután visszatért a telefonálásból. - Lehet, hogy vakbélgyulladás. Annak lehet ilyen erőteljes szűrő és kisugárzó fájdalma. Gyere, segíték felöltözni.

Szofi, bár nehezen, de magára vette a nadrágját. Összegombolni azonban már nem tudta. A hasa is mintha nagyobb lenne, mint tegnap, és a fájdalom már szinte minden lélegzetvételnél erősödött. A novemberi hidegben muszáj volt kabátot is venni. Hiába könyörgött az anyja, hogy gombolja be, képtelen volt rá. A hasa feszített, mint egy lufi. Mintha szét akart volna szakadni.

A kórház csupán pár utcára volt Szofiék lakásától. Gyalog mentek. Szofi kétrét görnyedve kapaszkodott anyjába, és folyamatosan potyogtak a könnyei.

- Legalább jobb egy kicsit? Már fél órája bevetted a fájdalomcsillapítót.

- Nem, ugyanolyan, sőt még rosszabb. Lépni is alig tudok.

Szofit még szorosabban átölelte az anyja és szótlanul mentek tovább. A kórházba érve az ügyeleten leültek. Szerencsére egy beteg sem várakozott, amikor odaértek. Az ügyeletes orvos azonnal behívta Szofit és az anyukáját. A kislányt lefektette az vizsgálóasztalra és megkérte, hogy húzza fel a pólóját.

- Ha itt megnyomom, az fáj? - kérdezte és nagyon finoman hozzáért Szofi hasának jobb alsó részéhez.

Szofi felsikított.

- Nagyon fáj. Az egész hasam nagyon fáj.

- Ne haragudj rám, de muszáj még párszor megnyomnom a hasad. Ígérem, nagyon óvatos leszek.

Szofi összeszorította a fogait. Mintha ököllel ütötték volna hasba. Pedig látta az orvos arcán, hogy nagyon figyel rá.

- Ez valószínűleg vakbélgyulladás. Csináljunk gyorsan egy vérvizsgálatot és egy teljesen fájdalommentes ultrahangvizsgálatot is.

Ultrahangvizsgálatról Szofi még nem hallott. Valami új technika lehetett. Ő eddig csak röntgenen volt, és az valóban nem fájt. Ettől azonban megijedt.

- Mit fognak velem csinálni ott? - kérdezte, miközben egy kedves nővérke előkészítette a kezén a megfelelő vénát a vérvételhez.

- Ne aggódj, nem fájdalmas. Egy kevés zselészerű anyagot kapsz a hasadra és egy picit műszerrel végigsimogatják. Mi pedig ezen keresztül látni fogjuk a szerveidet odabent.

Ez a válasz nem nagyon nyugtatta meg Szofit, de tudta, úgysem tehet mást. Neki már mindegy, csak valahogy múljon el ez az érzés. Bár be kellett vallania, hogy mióta a kórházban volt, kicsit mintha enyhébben érezte volna a fájdalmat.

Szofi elfordította a fejét, amikor a nővérke beszúrta a tűt a bal karjába. Ezt még anyukája mondta neki kiskorában, amikor vért vettek tőle.

- Ne nézz oda, ha nézed, akkor sokkal jobban fáj. Ha elfordítod a fejedet, észre sem veszed és már túl is vagy rajta

Ez így volt most is. Bár Szofit ritkán szúrták meg, azért egy picit félelem mindig volt benne ezzel kapcsolatban is.

- Maradj nyugodtan fekvé, mindjárt jövök és átviszlek az ultrahangvizsgálatra - mondta kedvesen a nővérke.

Szofi anyját kereste szemével a szobában, aki látta lánya kétségbeesett arcát. Odalépett hozzá, megpuszilta és megfogta a kezét.

- Ne aggódj, semmi baj nem lesz most már. Jobban vagy egy picit?

- Igen, talán egy kicsit kevésbé fáj. Ha hanyatt fekszem, akkor nem érzem annyira azt az égő, szorító érzést.

Mozdulni azonban nem mert. Félt, hogy újra előjön az a fájdalom, amit soha többet nem akar érezni.

- Na gyere, egy perc az egész - lépett az ágyhoz újra a nővér. - Segítek felülni. Átúlsz egy kerekesszékre és átviszlek a másik szobába.

- De tényleg nem fog fájni? - érdeklődött Szofi

- Hidd el nekem, én ott leszek, de ha szeretnéd, anyukád is bejöhet és foghatja a kezedet.

Így hárman indultak el a folyosó végén álló fehér ajtó felé. Szofi felnézett, az ajtóra az volt kiírva, UH vizsgáló. Furcsának tartotta a kiírást, de valahol mókásnak is érezte. Kicsit el is mosolyodott, hogy oldja a saját belső feszültségét.

A szobában egy ágy volt, mellette egy monitor, és mintha billentyűzet is tartozott volna hozzá. Szofit az ágyra fektette a nővér.

- Gyere, most egy picit kellemetlen lesz, mert hideg ez a zselés anyag. De csak ennyi, semmi más kellemetlenség nem lesz.

A zselé valóban hideg volt, de el lehetett viselni. Ezalatt az orvos is megérkezett a szobába és a kezébe vett egy műszert. Szofi nem tudta semmihez hasonlítani. Talán olyan volt, mint gyerekkorában a játékvasalók. Az orvos lassan húzta végig Szofi hasán a műszert. Közben egy monitoron nézte, mi van a kislány hasában.

- A vakbél rendben van. Úgy látom, hogy nem az volt a probléma forrása, de valaminek kell lennie, ami ezt a nagy fájdalmat okozta.

- Most is fáj, érzem azt a nyomást a hasamban - mondta Szofi.

Az orvos kicsit lejjebb vitte az ultrahang vizsgálófejét a combja irányába, majd hirtelen megállt. A szeme tágra nyílt. Szofi azonnal pánikba esett.

- Mi a baj? Mi történik? Mi van a képen? - próbálta a gondolatait rendezni a kislány.

- Kérem, szóljon Balázs doktor úrnak, azonnal jöjjön ide. - Ezt az orvos már a bent lévő nővérkének mondta.

- De mégis, mi a baj? - kérdezte most már újra sírva Szofi. Édesanyja a kezét fogta és valamit mormolt. Szofi szerint imádkozott. Az édesanyja minden este szokott, de lefekvés előtt. Nagyon ritka, hogy valamiért napközben is segítséget kérjen.

- Ne ijedj meg, Szofi, csak szeretném, hogy a kollégám is megnézze a képet. Egy hatalmas cisztát

látok a jobb petefészkekben. Legalább öklömnyi a mérete, de mindjárt többet tudok mondani.

- És az micsoda? Az baj? Mit lehet vele csinálni?

Az orvos nem válaszolt. A gép billentyűszerű részén kattintgatott valamit. Eközben megérkezett a másik orvos is, aki szintén meghökkent a monitoron levő hatalmas fekete folt láttán.

- 15 × 8 centiméter - mondta a vizsgáló orvos a társának. - Nem tudom, mit kéne tenni. Azonnali műtétet csinálnék, de ilyen nagy cisztát még nem láttam.

- Mikor menstruáltál utoljára? - kérdezte a másik orvos.

Ekkor Szofi anyja testben és lélekben is visszatért a szobába. Elmondta a pontos időt és azt, hogy a lánya két éve - kicsivel több, mint két éve - fogamzásgátlót szed.

- Fogamzásgátlót? Azt meg minek? Ilyen fiatal és fejlődő szervezetnek nem szabad ilyen erős hormondózist adni. Könnyen lehet, hogy a tablettát a gond.

Szofi anyja elmondta, hogy a lánya vérzését így próbálták beállítani. Az orvosok csak csóválták a fejüket, de nem szóltak semmit.

- Egy picit azért jobban kellett volna túrni a fájdalmat. Az első vérzés mindig fájdalmas, sőt az első pár hónapban a fájdalom természetes. Nem kellett volna szedni a gyógyszert. Te pedig hidd el, sokkal nagyobb fájdalom lesz majd, ha szülni fogsz. Nem szabad gyógyszerekbe menekülni a fájdalom elől.

Szofinak mintha tört szúrtak volna, de most nem a hasába, hanem a szívébe. Hogy mondhat ilyet egy orvos, aki ráadásul férfi. Nem ő érezte azt a fájdalmat, nem ő vérzett napokig, hogy rémálmaiban sem szeretné újra élni azokat a napokat.

- Higgye el, doktor úr, nem önszántunkból döntöttünk a gyógyszer mellett. Azt is orvos írta fel. Egy nőgyógyász. Úgy gondoltuk, bízhatunk az orvos szavaiban - mondta ezt már Szofi anyja, aki próbálta fékezni a dühét. Láta, hogy most már nem a lánya fájdalma a fontos, hanem a szakmai győzelem az orvosok között.

- Rendben. Ha már szedi, szedje tovább. Kell egy sor vizsgálat, és akkor műtétet javaslok. - Az orvos hangja már egy cseppet sem volt barátságos. Szofi meg is ijedt tőle. Egy percet sem akart itt maradni tovább.